

Arrest

**nr. 128 257 van 26 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag en van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats eveneens aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. C. FLAMANG, die loco advocaat Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Ontvankelijkheid

2.1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Aangezien de voormelde wettelijke bepalingen duidelijk drie onderscheiden voorwaarden hebben gesteld die een afzonderlijke beoordeling vereisen opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen, dient de verzoekende partij én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen. Het nadeel kan dus in beginsel niet uit de uiteenzetting van één of meer middelen worden afgeleid.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden opgevat dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

In casu heeft de verzoekende partij verzuimd, in haar voorliggend verzoekschrift een uiteenzetting te geven van feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat hij helemaal geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient aan te tonen en verwijst hierbij naar artikel 27 van de verordening 604/2013 van het Europees parlement en de Raad dat stelt dat er sprake dient te zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verder stipt dat de advocaat van de verzoekende partij aan dat er in casu geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden uiteengezet daar het vaststaat dat de verzoekende partij naar Denemarken zal worden gerepatrieerd en Denemarken als EU-lidstaat de mensenrechten respecteert. Hij meent dat er geen enkel ander nadeel kan worden uiteengezet.

Het standpunt van de advocaat van de verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd. Artikel 27 van de voormelde Verordening 604/2013 voorziet inderdaad dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen overdrachtsbesluiten moet worden gewaarborgd. Wel nu de verzoekende partij heeft de kans gekregen een dergelijk daadwerkelijk rechtsmiddel aan te wenden bij wijze van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Evenwel belet zulks niet dat de wetgever een aantal ontvankelijkheidsvoorwaarden voorziet voor het indienen van een dergelijk beroep temeer de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderingsprocedure is. Deze voorwaarden staan klaar en duidelijk in de wet omschreven zodat de verzoekende partij van tevoren wist aan welke voorwaarden het verzoekschrift diende te voldoen om ontvankelijk te zijn. Evenmin kan de advocaat van de verzoekende partij worden gevolgd in zijn betoog dat hij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kon uiteenzetten, immers beperkt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich niet tot een mogelijke schending van de mensenrechten. Er zijn verschillende moeilijke te herstellen ernstige nadelen denkbaar. Nu de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting zelf te kennen heeft dat zij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft ziet de Raad niet in hoe ze de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen bevelen nu het vaststaat dat de verzoekende partij blijkbaar van oordeel is dat zij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden in het geval van de uitvoering van de bestreden beslissing.

Zoals voormeld kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet afgeleid worden uit de uiteenzetting van feiten, middelen of uiterst dringende noodzakelijkheid. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

In casu werden geen grieven aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. J. CAMU,

Mevr. C. FRANSEN,

De griffier,

C. FRANSEN

rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

J. CAMU